
BIBLIOTHECA UNIV. IAGELL. CRACOVIENSIS
589904-
-589927
Mag. St. Dr.
III

589904—589927

Mag.lli St. Dr.

M Savignichez

Bob lon

PAMIĘC NIESMIERTELNA,
chwalebnemi cnotámi y mądrośćią
w potomne czáſy
KWITNĄCA,
Przewielebnego w CHRYSTUSIE JMCi Xiędza
JUSTYNA JAKIELSKIEGO,
S. Theologii DOKTORA, Przeświętnego Kaznodzieyskiego Zakonu Godnego EX-PROWINCYAŁA, Konwentu Krákowskiego PRZEORA.
Męžá, w cáłey Prowincyi y Kośćiele Bożym pracámi y mądrośćią ſławnego
KAZANIEM POGRZEBOWYM
Przy ſolennych Jego Exekwiách, podczás Centuryi
w Kośćiele WW. OO. Dominikánow w Konwentu Krákowskiego odprawionych,
ná znák Filádelficznego áffektu
PRZEZ
X. M. JOZEFA ANTONIEGO DECLOSA,
w Przeſławney Akádemii Krákowſkiey Filozofii DOKTORA, Krolewſkiego y Eloquencyi PROFESSORA, Kollegę Więkſzego, Kośćiołá Kollegiáty S. ANNY w Krákowie KANCLERZA, y tegoż: Swiąt SALVATORA, y N. MARYI Panny Ordynaryinego KAZNODZIEIĘ;
ná publiczny widok do wiedzenia
PODANA.
ROKU PANSKIEGO, 1754. *Dniá* 14. *Máiá.*

W KRAKOWIE, w Drukárni Kollegium Więkſzego.

Sacros Cœlituum Cultus memorare decorum,
Nomen enim Cultûs immemor esse nequit,
Vos Divi memores HYACINTHI signa dedistis,
Officiis laudi sumptibus apta piis.
Hæc florens HYACINTHUS ait: meminisse juvabit,
Cultus honor renitens, in recolendo viget.

589919

ADMODVM REVERENDO AC EXIMIO IN CHRISTO PATRI,

P. THOMÆ KROLIKOWSKI,

Sacræ Theologiæ MAGISTRO, Priori PROVINCIALI Provinciæ Utriusq; Poloniæ ORDINIS PRÆDICATORUM.

Patrono ac Mecænati Gratiosissimo.

Vgubri delineatam calamô, vivîs virtutum ac sapientiæ adumbratam coloribûs, posteris venerandam sæculis Imaginem, Emeritissimi olim tam in Ecclesia Dei, quàm in Sacra Dominici Provincia Patris ac Exprovincialis JUSTINI JAKIELSKI, Sacræ Theologiæ Magistri, Prioris Conventus Crac: Tuis quod præsento oculis, non mirare. PROVINCIALIS Ordinis Prædicatorum Dignissime. *Svasit id mihi non tantùm Defuncti Theologi omnî ævô memoranda pietas, non tantùm purus Philadelphicus erga emortuum JUSTINUM unquam inscius mori Academicus amor, verùm etiam Tua in superstitem benevolentia; ut tanti Viri merita, ad posterorum prodirent memoriam. Vixit Ille omnibus in delicium, Sacerrimo Ordini in decus & subsidiū, Tibi in unicum cordis solatium, unde justum est: ut de omnibus triumphans*

phans animis tantus Vir, etiam in Tuo post fata perennet affectu. Nil ipsi unquam superstiti amænius erat, quàm Tuo militare Honori; ad præsens dum squallidis mortalitatis tegitur umbris, in publicum prodit, Tuisq; se se ingerit manibus, ut emortui effigiem, semper vivam in mente teneas memor. In magnanimitate Tua, quâ in Sacra DOMINICI *Religione polles, suum Defunctus posuit Columen, & qui ante Tibi suum devoverat animum, nunc ad mortalitatis suæ Exuvias, totum se perenni Tuæ reddit memoriæ, ut ita absentem in oculis habeas, ac si eundē redivivum videres. Fuit Ille sapientum unio, eruditorum ocellus, & cùm Te in æquali meritorum lance positum adorat, Tibi se offert, à Te appretiari anhelat, optimè sciens: quod à Tuo sublimi judicio, uti primo totius Provinciæ Capite, insigne omnibus perfectæ eruditionis adveniat pondus. Habet ex Te Sacerrimus Ordo suum decus & æstimationem, pro cujus honore ita fideli decertas studio, ut etiam vivere Tuum, illius integritati consecrare cures. Exantlati Tui circa bonum illius labores, indefessum Te remonstrant Atlantem, qui licet totam totius Provinciæ negotiorum bajules molem, minimè tamen his opprimeris, pressius tantū, non oppressus; palmæ nō absimilis, dum adversùs pondera resurgis. Applaudit suæ felicitati tota Provincia, quòd talem sit nacta Patrem, qualem boni Superi commodo ejus providêre. Tripudiat Sapientia, quod Tuo in animo regnet, cui statim à primo Tuo ad Sacram Religionem ingressu, fixam in Te sedem posuisti. Vix enim in Regnum illius venisti, illicò tantùm ex eruditis hausisti fontibus, quantùm ad extinguendā sitim sapientiæ satis foret. Nihil Tibi delicatius erat, quàm assidua librorum lectio, & ad scrupulum examinata eruditio; nulla Tibi effluxit hora sine linea virtutis, nullus mensis, qui Tibi plenitudinē non adauxisset meritorum. Quævis Tua sudoris gutta, in immensum Tibi laudum effunditur pelagus, quivis actus in longum elogiorum Tibi syllabum crescit. Suum Te olim* in Conventu Varsaviensi *Stoa Philosophica venerata, sed simul & admirata Aristotelem, quē mentis subtilitate difficillima quæq; attingentem videndo, conclusit: facile Te esse Philosophorum Principem. Quid dicam? quomodo sedulò speculativis incumbebas scientiis, in quib9 nulla Tibi fuit difficultas, quam capaci non Comprehenderes mente, resolutô non solidares animô, & claro non elucidares dogmate. Vidit has sublimes ingenii Tui dotes Sacra Religio, idcircò ut in Te clarior eruditionis resplenderet nitor, ad Mediolanense Te transtulit Archi-Gymnasiū. Ivisti igitur ad alienas oras, sed comite virtute, ductrice sapientiâ; ibi visus; probitatis Pantheon colebaris, pulchræ compos indolis, attonitis mentibus delicium, censorino supercilio stuporem inducebas. Magnum Te*

& eru-

& eruditum prius recepit Mediolanum quam fecit. Procedebas satis heroico ibi passu, dum ea tantùm videre amabas, quæ maximi omnes intuerentur, ea notabas, pro quibus notam minimè incurreres, ea inspiciebas, quæ Te idoneum ubiq; reddidissent. Certabant inter se scientiæ, quarum prima Tuam occuparet mentem, omnes tamen triumphârunt, dum singulæ sibi in Te sedem firmam posuêre. Cessêre Tibi opes animi in censum, quô honorificè vivitur, habitus scientifici cessêre Tibi in apparatum, quô gloriosè inceditur, præstantissimæ dotes ex utroq; Te celebrem reddidere, dum Te consumatum Theologum effecêre. Agit hucusq; Oratorem pro Domo Tua Alexandria, *ubi præsentibûs Patribûs Capitularibûs ad Capitulũ Provinciale cõgregatis ita dexterrimè ex Universa Theologia respondisti, ut sublimia decumatorũ Doctorũ ingenia in stuporẽ rapere videreris. Tanta responsione clarũ, ut potè consumatum Theologum invidebant Exteri, sed domestici Penates acriùs de Tuis decertabant dotibus, imo tota Polona Provincia fortiùs instabat, ut redux feliciter ab Exteris, in Generali Studio Conventûs Varsaviensis Philosophum ageres, Tibi spontè Lectoratum obtulit, ubi laboriosissimus per totum triennium Professor, quantum in Cathedra desudabas, ipsi Tui adusq; loquuntur labores. Philosophiæ actualis Professor, quoties in publicis Disputationum actibus doctos instaurâsti conflictus, toties virentes palmas referebas, Tui Capitis in Coronam. Forma Tibi argumentandi nisi in directo placuit modo, ut nunquam à rectitudine doctrinæ recederes. Profundo Aquinatici maris quoties cimbam ingenii commisisti, toties portum tenuisti fortunatum. Post expeditum Philosophicũ Cursum, ad Theologiam Te Studium vocavit Thorunense, ibidẽ Primus Professor Theologus, ex obscuris Fidei principiis emanantem Sacrã Scientiam evidenter commentando, videbaris difficultatum ænigmata studentibus dissolvere, & velut in Cœlum attentos deducere. Summæ Theologiæ Præceptoris Angelici, summum adjungebas laborem: omnis quæstio quæ juxta Tuam mentem à Discipulis resolvebatur, simul juxta Aquinaticam mentem putabatur resolvi, quia Thomisticæ Doctrinæ summa eras. Quælibet pars Operum Sanctioris Magistri secunda fuit, quia secundè à Te explicata. Inter protervos hæresis Encelados Angelus fortitudinis apparuisti, dum solidissimis rationibûs eorum non semel proterviam vicisti, superâsti. Timebant Te & amabant hæreses, timebant cum fulminares, amabant cum lentiùs ad veræ fidei dogmata incitares. Cum ergo satis in luce solis Aquinatici probatus fueris, Magister studentium, post Theologiæ Baccalaureus, dein Regens Studii Generalis Varsaviensis eras proclamatus. In hoc tam arduo munere tan-*

tùm sudâsti & alsisti, quantum ad Nominis & honoris Tui incrementũ opus esset. Inter docta disputantium jurgia, ubi nodus Gordius erat, ibi Tu Macedo & ensis. Thomistica Schola beata legit tempora, dum Tu semina Tua jecisti eruditionis. Ea ingenii fœcunditate, disputandi subtilitate, resolvendi facilitate pollebas; ut etiam sublimes aliorum excederes mentes. Apprettavit has insignes animi Tui dotes Sacra Religio, idcirco Te Doctorali in Theologia laureâ decoravit. Nec immerito: decuit certè in Tua fronte virides florere corymbos, qui eas toto Professoralis muneris tempore, docto irrigabas sudore, decuit Te circularibûs redimiri Coronis, qui nunquam centrum probitatis excedens, in gloriæ aliorum cessisti Coronam. Et licet sublimem honoris Theologici occupâsti gradum, non velârunt tamen laureæ umbræ ingenium Tuum claro lumine eruditionis circumfusum. Vocatus enim ad Officium Prioratûs Varsaviensis, non tantum aliis altò Tuô judiciô praeesse, verum & omnibus prodesse curabas. Enituit in Te inextinctus erga bonum Commune amor, quod ita diligenti Tuo promovisti conatu, ut sub Te dignissimo ejus Priore serenos semper sine nube duxerit dies. Est memor & erit ille Conventus Tuarum gratiarum, quem nõ tantum injuriâ temporis ad ruinã vergentem, ad pristinum statum rèduxìsti, verum etiam Ecclesiæ illius parietes præ vetustate squallentes, mirum in modum exornâsti. Crescit honor & gloria Tua hucusq; in omnium affectibus, quos sub Tuo habuisti regimine, dum omnibus affabilis, nulli injurius unquam apparebas. Accedebat semper ad Te svavis in dirigendo potestas, amabilis in tractando authoritas, æstimanda in commonendo gravitas, gregis commissi reciprocus amor & diligentia. Et quamvis poteras nonunquam justa indignatione moveri, æqualî pretiô temeritatem pensare, moderatio animi effecit, ut pro vindicta benevolentiâ utendo, plura impetrâsses modestiâ, quam Imperio & violentiâ. Molestabant sæpius mentem Tuam congestæ curarum multitudines, adversi fortunæ premebant casus, non tamen in suppeditandis necessariis contractum egisti Zenonem: manum de tabula in reficiendis laborantium viribus non subtraxisti. Animi generositas, dos Tibi præstantissima fuit, affabilis vitæ compositio pretium inæstimabile, quæ Te ubiq; commendabilem, ubiq; acceptatissimum reddidêre. Placuit hæc Tua mentis capacitas, ac mira in disponendo activitas toti Provinciæ Polonæ, utq; Tibi condigna pro exantlatis Tuis laboribus præmia ferret, in Patrem Te, ac PROVINCIALEM suum concordibûs elegit votis. In auge hac quos causas influxus, non moderni Astrolabii observatio est, dum illos quotidie producis infinitos.

A Te

A Te, velut primo mobili minores ſvaviſſimo motu rapiuntur ſphæræ: vi mandatorum impulſiva non opus, cum Tu fueris Intelligentia motrix. Inter Religioſam modeſtiam, dubium nonniſi relinquis; an modeſtiam oculorum ſervare jubes! poſtquam ſemper irretortam in Te palpebram, exemplariſſima vita Tua ſingulos figere cogit. Honoris publici Sacræ Religionis conſervatio, non minus Tuo ineſt amori, quam ſors Tua & felicitas, non Tibi ſed Ejus commodo vivens, totam vitam Tuam in ejus obſequium conſecrare ſtudes. Principibus placuiſſe Viris, non poſtrema Tibi laus eſt, ab ijsdem Sacro Ordini Tuo favores pertrahendo, Tui venerationem extorquendo. Et cum de omnium triumphes affectibus, nulli non amabilis es, procul à Te omnis arrogantia, procul faſtuoſæ mentis elatio, animi perverſi dolus à longe, ſingulis Te affabilem, ſingulis acceſſibilem reddens. Auguſtum virtutum ſacrarium aquè Te dixero Mecænas Ampliſſime, *nam in Te illibata mentis candor, ſtupenda bonorum morum congeries, æqui juſtiq; reverentia, mentis pondus amabile, boni communis incomparabilis amor, pietas Divino Cultui intenſius addicta.* Honoris MARIANI *ac* HYACINTHINI *pectus zelantiſſimū, ordine pulcherrimo diſtincta cernuntur, adorantur. Sed non hic adhuc laudum Tuarum Coronis, quia nec meta recte agendorum. Mereris majores laudum Apotheoſes, qui nil non dignum inſignî elogiô peragere didiciſti. Procedis ſemper graviori de virtute in virtutem paſſu, nullaq; invenitur probitas, quæ in Te recondita non eſſet. Non ceſſas hucuſq; Tuis eruditis omnium mentes recreare ſenſibus, quos ut ad meliora quæq; animares, continuo virium allaboras conatu. Nullum publicum privatumq; reperitur conſilium, in quo ſacræ non bene conſuleres Religioni. Conſilia Tua minimè à rectitudine diſcrepant mentis, hoc enim conſulis & ſvades quod utile & proficuum eſſe vides, ubiq; integritatem publici honoris promovendo, dignitatem adaugendo, ac bono communi providendo. Quodſi actiones Tuas meliùs quis curioſiori mentis indagine perpenderit, nihil in illis non ſingulare advertet, videbit inoperando prudentiam, in pertractandis negotiis ſanum judicium, quæ ſingula recenſere, ac in compendium vocare, non unius pennæ labor adeſt. Abſit inferre in Nominis Tui Abyſſo dari vacuum; imples illam* THOMA *vaſta ſapientiæ amplitudine, imples immenſorū laborū copia, imples infinito glorioſorū operū numero, ut pateat Te in Orbe Dominici, Abyſſum eſſe & omnia collecta tenere. Requirant aliæ Abyſſi decempedas ut menſurentur, ego Te* THOMAM

(b2) *an Ethy-*

an Ethymelogicam in Te Abyssum non metior, novi enim profunditatem sensuum Tuorum, immensorum longitudinem meritorum, exporrectam per utramq; Poloniam gloriæ Tuæ latitudinem, novi elevatam sapientiam in Te esse sine mensura. Unde infinitum in Te dari THOMA, potius est inferendum, qui dum altum in scientiis tenes, patet quod Te aliter non possim conijcere, nisi in mentis excessu. Quare magnitudini Honoris Tui, filô argumenti sed magis funiculis Philadelphici amoris vinctus succumbo Cultor, & in vim candoris Academici, Oratoriis adumbratum coloribus Doctoris olim Theologi ac Patris emeritissimi Tibi offero Ectypum, vel ideò: ut memoria tanti Viri, posteris etiam innotescat sæculis. Suscipe ergo in ergastulum pectoris Tui Tuum olim in vita intimum à corde Amicum, refove Defunctum intra gratiosum Tuæ benevolentiæ sinum, quem si grato acceptabis animô, Ego pro Tuo erga Emortuum JUSTINUM præstito favore, hac Tibi intonabo; ut in Te THOMAM Abyssum, omnis honorum, longævæ valetudinis ac gratiarum Cœlestium descendat plenitudo.

Ita precatur

Nominis & Honoris Tui,

Verus Cultor & Adorator

Author Operis.

KAZANIE POGRZEBOWE,

Juſtus ut palma florebit, & ſicut Cedrus Libani multiplicabitur. Pſalmô 91.

Cożći ſię proſzę z tąd zâwiązáło zazdroſna życiu ludzkiemu atropos? żeś nam godnego w zasługách sławnego w mądrość, iáko *in ſacerrima DOMINICI Religione,* ták *in Eccleſia DEI* Męża ś. p. Przewielebnego Jegomosci X. JUSTYNA JAKIELSKIEGO, Swiętey Theologii DOKTORA, mieyſcá tuteyſzego PRZEORA, *de medio viventium* gwałtownym nagle zábráwſzy impetem, w ćieniach lokuieſz śmiertelnosci? coż z tąd maſz zá profit dla ſiebie,

że ták mądre Subiectum *inter ossa* sadowisz *mortuorum*? Rozumiałáś podobno okrutna tyránko że ná ferálnym złożywszy Katafalku Sławnego Swiętey Theologii DOKTORA, iuż go z gruntu z pámięći wygluzowáłáś żyiących, bynaymniey: Záwiodłáś się ná swoich wcále imprezách, y ták przy zachodzie życia swoiego mądry Theolog, iáśnieie swoią umieiętnością w swoich subiektách, kwitnie sławá Jego to po Doktorskich Káthedrách, to po Rzymskich Sapiencyach, to Krákowskich Akademiách, y po Swiętych *Sacrarum Familiarum* Religiach kwitnąć nie ustánie, *Justus ut palma florebit, & sicut cedrus Libani multiplicabitur*. Nie rozum tęgo niedyskretna libityno! aby na śmiertelnym twoim miał *JUSTINUS* oschnąć piasku, ktory záwsze *vivaciori spiritu per scientificum virtutum ac meritorum æquor* szczęśliwą w życiu zábawiał się zegluga. Nie ma wcale nic okropna noc twoia śmiertelności do iasnych jego ákcyi, ktorego náwet sam cień zápátruiącym się ná niego był *umbra illustris* Nie wynaydzie się nigdy táki, ktoryby mowił, że się ostra twoia ięłá kosá kwitnącego *meritis* w cáley Prowincyi *Dominicanæ Religionis* godne:

dnego EXPROWINCYAŁA, ktorego luboć co prawdá ná pokoſàch śmierci ile przy Máiu widziemy, że iednák w Ráyſkim wirydarzu *in ampliora perennaturæ gloriæ revireſcet folia* pewna nádzieiá. *Juſtus ut Palma florebit.* Nie maſz żadney do zacnego DOKTORA korreſpondencyi ślepa śmierci, bo ieżeli żadna w życiu Iego nie wyciekłá godziná, ktoraby złotemi Páktolu nie miałá ſię byłá wymierzáć piaſkámi, toć z prochow twoich śmiertelnych klepſydrá nie ná jego od ciebie robiona látá, ieżeli żadnego w życiu ſwoim nie opuścił punktu ś. p. J.M.C.X. *JUSTINUS JAKIELSKI*, ktoregoby w punkt cnoty nie wſtępował toć máiąc prościeyſzą dla ſiebie *per appiam meritorum* do wieczney chwały drogę, twoich ſię nie mogł nigdy trzymáć mánowcow, ieżeli *per totum Stadium vitæ ſuæ in cordis teneritudine* do dobrego ſwoiey doſkonáłości ubiegał ſię godny PROFESSOR terminu, toć ſię áni ná grobowym kámieniu pothnąć áni poślizgnąć niemogł. Ták ieſt á nie ináczey co mowię powazne *Auditorium:* ták ſię w gorę wybiłá wſpániáłość dowcipu ś. p. JMCi X. JUSTYNA JAKIELSKIEGO, iż ſię nád wzroſt wygorowáłá śmierci,

iáſna ákcyi promocya *hanc lucernam morum clariſſimam* nád funebrálne przy katáfálkách lichtarze ták oświeciłá, że to *Luminare maius Dominicanæ Religionis*, áni nocy śmiertelney, áni żadney Párki nie uznáie ekliptyki. Niechay inſzych tà ſurowa łowczyna w ſák czyli w ſwoie ſiatki łowi, y ná wieczny złości ſwoiey deputuie prowiánt, ia przyrzekam że *hanc Aquilam magnarum alarum* ná ſwoy lep uchwycić nie mogłá, u ktorego *fatô prudentia major* żadnego nie znáłá *in nexu vitæ* záwikłánia. Już tedy nie mowmy przy dziſieyſzych jego ſolennych Centuryántow Exekwiách że zachod ták godnego Swiętey Theologii DOKTORA ma bydź śmierci umbrą: bo y Słońce nád zachodem wydátnieyſze, *Sol in occaſu major*. Nie mowmy żeby w rzewliwych krew niewinną toczącey Libityny miał utonąć potokách, gdy ſię iuż ſam *ſuo ſcientifico fluctu coronavit Jazon*. Nie wnośmy ſobie tego, ázeby *hanc virtutum gemmam omni nitore ſplendidiorem* miáłá śmierć o grobowy roztrącić kamień, ktorą *annulus ſuſcepit æternitatis*. Nic to jego nie ſzkodzi godności, że nim śmierć grob umiata y w ciemnym kopie grobſztynie, wſzák ma ſwoy

pley-

pleyzer między krzemienistemi głazámi iskrzący się dyáment, y w głębokich morzá nurtàch perły swoiey nábieraią pory. Był iasnym *in Polo Dominici* mądrosci Lucyferem, *JUSTINUS*, toć inaczey wniść ná Niebo nie mogł, tylko *post occasum*. Iezeli był rozumną *non Cæsaris fortunam* ále *Sapientiæ pretia* wiozącą łodką, toć gdzieindziey lepiey nie mogł stánąć, iako *ad lapidem sepulchralem*. Chociasz tę Státuę *cujus Caput aurum optimum erat* kámień grobowy w nogi uderzył, nie ták iednák, áby w rozsypkę iść miáłá, ktorey *optima morum ac virtutum* záwsze byłá *junctura ac compositio*; owszem wierzyć temu potrzebá, że tenże kamień wyrośnie godnemu IUSTYNOWI *in montem magnum*, y będzie mu gradus *ad Domum æternitatis*, *Justus ut palma florebit, & sicut cedrus Libani multiplicabitur in Domo Domini*. Nie blákuie dziś jego wyloki cnot kolor od pogrzebowych fumow, iasna jego rozumu wspániáłość przy umbrách sepulchrálnych, nieustánna chwałá chociaż *ad requiem æternam*. Nie umárł nie, ále żyie *JUSTINUS*, bo żyie w BOGU, żyie w życzliwych S. Religii Bráterskich sercách, żyie pracámi swoiemi w Kościele Swiętym, y owszem

B iaśniey

iaśniey rzekę kiedy tego probowáć będę; że: jeżeli ś. p. Przewielebny Jmć X. JUSTYNIAKIELSKI, Swiętey Theologii DOKTOR, godny Przeświętnego Kaznodzieyskiego Instytutu EXPROVINCYAŁ, niegdyś mieyscá tuteyszego PRZEOR, niewinnością życia, chwalebnemi ákcyámi zá żywotá swego słynął *in orbe DOMINICI*, rzecz nie omylna, że y po śmierci sławá jego w pámięci potomnych czásow kwitnąć nieustánie. *Justus ut palma florebit & sicut cedrus Libani multiplicabitur.* Y o tym mowić zaczynam w Imię Páńskie. W potomney kto sobie życzy wiekowáć pámięci, y ná nieśmiertelną záwsze zárobić sławę, niechże się wprzod o to cáłemi stára pilnie siłámi, áby zá żywotá swoiego cnotámi, mądrością y chwalebnym wsławił się życiem. P.S. Chwalebne álbowiem ákcye káżdego sławnym na wieczne czynią czásy, káżdego nieśmiertelnym, y lubo zá życia ze swoiemi nie wydáią się kwálitetámi, po śmierci iednák wymownemi stáią się káżdego Orátorámi, przy ktorych nie tylko ginie wszelka lat abbrewiacya, ále też y cáły czásow upada wymiar; według słow Emánuelá ktory ták mowi: *non annis vivunt mortales, sed factis.* Cnotliwe

tliwe

tliwe obyczáie nigdy nie widzą terminálnego dla ſiebie w pámięci ludzkiey, *non plus ultra*, bo z czáſem żyią, z czáſem chodzą, czás ie też w wieczney konſerwuie pámięci. *Tempus eſt rectefactorum Corona quia probos in perpetua ſæculorum fovet memoria*, mowi S. *Eraſmus*. Y chociażby niekiedy ze ſwoią chciały przed okiem ludzkim ukrywáć ſię wſpániáłością, dla zkolligowáney z ſobą publiczney sławy tego uczynić nie mogą, gdyż ie tá ná mieyſcu wſzyſtkim przed oczy wytyka. *Fama manet facti* nápiſał *Owidyuſz.* A lubo inſze świátá ozdoby przeciwnego częſto gęſto doznáią przypadku gdy ſię w popiele grzebią niepámięci, cnota iednák y mądrość ták ná mocnym wieczney ſtáłosci oſadzaią ſię fundámencie, że żadnego nigdy sławy ſwoiey nie uznáią uſzczerbku, *virtus ſit ſcriptis vivax expersq́ ſepulchri* mowi *Poëtá.* Jawno to káżdemu *lippis & tonſoribus notum*, że cáły obſzernego świátá okrąg, nic ták wieczyſtego nie wyſtáwia, coby zá czáſem żniſzczeć nie miało, *omnia tempus edax depaſcitur, omnia carpit, omnia ſede movet, nil ſinit eſſe diu*. Cudowne záledwo w ludzkiey głowie mieſzczące ſię ſie-

 dmio-

dmiorákie świátá árchitektoniki oto wczorá były coś, iużći dziś nic, wczorá ludzkie do ſiebie wabiły powieki, iużci z nich ieden proch, ktore ieżeli z czego bárdźiey cudowne zwáć ſię powinny; to z tego, że bydź przeſtały. Poſzedł z dymem w gorę pyſzny Efezyiſkiey Dyánny Kościoł, ſto dwádźieścią ſiedmią ubogácony kolumnámi, ná ktore przez dwieście dwádźieściá lat ſubtelna Polikletow ſmáżyłá ſię głowá. Kto zgádnie iakim ſpoſobem ſkryły ſię w źiemię Egipſkie słupy od ſześcikroć ſtotysięcy ludzi przez dwa dźieścia lat ná nogi ſtáwiane. Poſzedł iak zmyty dla czáſu ſwywoli Iowiſza Olimpiiſkiego bałwan; zgásłá w mgnieniu oká ze ſwoiemi zápalonemi ogniámi Fáryiſka wieża, pyſzny wynálazek Semirámidy, Bábilońſkie mury trzemálet ozdobne wieżámi z ſwoią cudowną wſpániałością á gdzieżeśćie teraz? powiedzcie: wſzyſtko to poſzło w ruinę wſzyſtko wtranslabs. Upadł upadł Słoneczny Kolos lat kilkunaſtu dzieło, nie ſtáło y znáku Artemizyi katafalku dla czáſu popędliwości, zgołá wſzyſtko czás zá oſtrzonym zębem ná świecie gryzie, wſzyſtko trawi *nil non magna demolitur vetuſtas* napiſał

Seneka

Seneka. Sámá tylko cnotá, ſamá mądrość ſpráwiedliwych ludzi tym ieſt od Niebá ſamego udárowána y obwárowána Przywileiem, iż od wſzełkiey ieſt wolną ſkażytelności y żadney nie podlega ruinie; owſzem to, cokolwiek kiedy mogło bydź chwalebnego ná świecie, wieczney czáſom podáie pámięci *vivit poſt funera virtus.* mowi Pòétá. Tá sławnych Themiſtoklesow, odważnych Alexándrow, mężnych Hektorow, wymownych Tulliuſzow tak w nieśmiertelności zápiſałá Kſięgi, że do tąd w pámięci náſzey kwitną, y sławá ich w potomne czáſy kwitnąć nie przeſtánie, *Perennis Virorum memoria immortalis eſt, quia nunquam moritur*: mowi *Plato.* Y dla tegoć; to to mnie nie iutrzeyſzy tylko, ale wieczyſty człowiek, ktory zá życia ſwego *in infinitum meritorum crevit ſyllabum*, to *piæ memoriæ Vir*, ktory świątobliwością życia *ſæculis innotuit*, ten z pámięci nigdy wypáść nie może, ktory przez chwalebne ákcye publiczney sławie dał ſię dobrze wznáki. Y tákiegoć dziś widziemy przed oczyma náſzemi ná ferálnym złożonego Kátáfalku, Przewielebnego s.p. ImciX. JUSTYNA JA-

 KIEL-

KIELSKIEGO, Swiętey Theologii DOKTORA, Przeświętnego Káznodzieyſkiego Zakonu EXPROWINCYAŁA, mieyſcá tuteyſzego niegdyś godnego PRZEORA, ktory przy niewinności życia, przy chwalebnych zoſtaiąc ákcyách, iák zá żywotá ſwego *in Orbe DOMINICI* kwitnął, ták sławá jego y po śmierci w pámięci potomnych czáſow kwitnąć nie uſtánie; *vivet poſt funera magnus, factis poſt fata perennis.* Odmálowáłá to prawdá łáſkáwa Lucyná *hanc gratioſam imaginem*, wyſokim pięknych przymiotow trans marynem, przydáłá mu nie blákuiących cnot kolorow jego *egregia Indoles*, teraz ieżeli *hancce ſolam phyſim* śmierć ná grobowym ryſuie mármurze, to dlá tego ázeby *hanc Iconem virtutibus diſtinctam, duraturam in ævum* uczyniłá. Y ztądci doſyć dla ſiebie ma po śmierci Honoru *JUSTINUS*, kiedy Imię jego nieuchronne fata *in librum vitæ ſtylô ferreô* zápiſuią. Będzie nie ochybnie *in memoria ſæculorum JUSTINUS*, kiedy mu do tego nie tylko właſna śmierć, ále y wrodzone Cnot jego pomagaią kwálitety. Głośne doſyc ſą wſzyſtkim chwalebne akcye mądrego Swiętey Theologii DOKTORA

ktore-

ktoremi od pierwſzego záraz początku życia Zakonnego, ták ſię *in Sacra* wsławił *DOMINICI Religione*, iż ſobie przez nie *perpetuam apud poſtera ſæcula* zoſtáwił *memoriam.* Jeżeli álbowiem ciekáwym okiem wpátrzemy ſię w świątobliwe godnego JUTSYNA ákcye, przyznamy: iż káżde jego *opus aurô cedròq́ dignum*, káżda ákcya *immortalibus* godna *inſcribi faſtis.* Ledwo co tylko w Roku czternaſtym po odpráwionych w Akádemii Krákowſkiey Náukách Swiętą DOMINIKA przyiął Regułę ták záraz *Canon virtutis & Regula morum* ſtawſzy ſię, oto ſię uſilnie ſtárał, áby nic tákiego nie robił, coby *æternitatem non ſaperet.* Nie inſza jego byłá w ścisłey Zakonney Celi zabawá, tylko z BOGIEM kontemplácya o rzeczách Niebieſkich, uczona z mądremi Kſiąg Authorámi rozmowá y pilna we wſzyſtkim Praw Zakonnych obſerwáncya. Nie wiedział nic ośmioletni w Nowicyacie Zakonnik *JUSTINUS*, co to czás (ktory czás ieſt nád złoto droższy) ná prożnych trawić zabáwách, álbo do doczeſnego myślą ſwoią uwodzić ſię dobrá, ále przy obſerwie Mándátow Boſkich, przy uſtáwiczney ták *in Stu-*

dio Philosophico iáko y *Theologico* zostáiąc áplikácyi, ták pilnie około siebie chodził, że nigdy żadnego dniá nie opuścił *sine linea meritorum*, żadnego momentu ktoregoby *æternæ monumentum gloriæ* nie zostáwił. Szedł záwsze *viâ Justorum JUSTINUS*, nie zániedbał to pobożności, to skromności, to głębokiey pokory splendorámi iáśnieć, ktorego cnot lustru, áby byłá iáka świátá nie przyćmiłá pámroká, nie wygásłym miłości Boskiey gorzał entuzyázmem. Przy Duchownych BOGA sámego serce kontentuiących zostàiąc exercycyách *JUSTINUS*, miał záwsze ná pámięci ową ukoronowánego Proroká instrukcyą, *& ibunt Justi de virtute in virtutem.* Postępował codziennie, co momentálnie z cnoty w cnotę, przez ktory progres chwalebnego życia swego ták się wsławił *in Orbe Sacerrimæ DOMINICANÆ Religionis*; że go sławà y wspániáłość heroicznych czynow, y pośmierci wokálnym czyni y w pámięci potomnych czásow nieśmiertelney konserwowáć będzie. *Nunquam potest ex memoria recedere, qui didicit piè in vita sua vivere.* Konkluduie pierwszy Kazánia árgument zdániem swoim *Thomas à Kempis.*

Apocal:

Apocal: 1mò. Chcąc wbić w pámięć honor y godność Syná Człowieczego Apokálipt yk Páńſki, áby jego Imię w potomne między wſzyſtkiemi kwitło cźáſy, od ſtop do głowy táką Jego deſkrypcyą czyni, *veſtitus podere, præcinctus zonâ aureâ, facies ejus ſicut Sol, vox ejus tanquam vox aquarum multarum, caput ejus candidum, oculi tanquam flamma ignis, pedes ſimiles aurichalco, habebat in dextera Stellas.* To żywa wſzelkiey doſkonáłości ś. p. w tey Figurze wydáie ſię godnego JVSTYNA *effigies* ſłuchácze moi. Widzieć było tego zacnego Mężá *in quovis annorum ſtatu,* záwſze był iednego ſtanu, więc też z ſukienki niewinności nigdy nie wyroſł, *veſtitus podere.* Drogaſz to Suknia Hábit Zakonny DOMINIKA Swiętego, ktory BOG ſzácuie nád złotogłowy, *veſtitus podere.* Pàs JVSTYNA to *Zonâ aureâ,* ktorym ták ſię dobrze opáſował, iż go świát nigdy rozpáſać nie mogł, *præcinctus Zonâ aureâ.* Bywało to; że nie raz rożne Zakonne *negotia* cięſzką w Sercu JVSTYNA czyniły álterácyą, poſtáremuſz *JUSTINUS* zawſze ku wſzyſtkim przychylnością ſwoią y dobroczynnym przyświecał reſpektem zarowno, zawſze

twarz jego iasna, nigdy nie posępna, *facies ejus sicut Sol.* Slyszeć było mowiącego JV-STYNA, było to iedno iako iakie *Oraculum*, kiedy mu słowa same z ust płynęły, *vox aquarum.* Nie zna żadney hipokryzyi *JUSTINUS*, o wielkiey szczerości kandor! ták iest: bo co było u niego w sercu to y w uściech, *Caput candidum.* Oczy IUSTYNA, oczy pełne ogniá miłości Boskiey, *oculi tanquam flamma ignis.* Wiedział ten godny DOKTOR kto BOGA oziębłym, á kto gorącym kocha áffektem, o bystre IUSTYNA oczy! *oculi tanquam flamma ignis*, kiedy y skrytym w sercu sekretom do żywego doymuią. O iákże pilnie chodził około dobrá publicznego, około honoru Boskiego, *JUSTINUS*, inszym by ná to nog nie stáło; *pedes similes aurichalco.* Prawdziwy Sługá Boski ná záwołániu *JUSTINUS*, drugi Hippomenes, gdzie szło o interess zbáwienia y obserwę Swiętey Reguły, szedł záwsze ná wyścigi, o cále nie z ciałá u JUSTYNA nogi! *pedes similes aurichalco.* A Gwiazdy iákoż do IUSTYNA przystosowáć; *habebat in dextera Stellas*, oto ták iák Swięte Pismo mowi, gdy mądrych ludzi intytułuie Gwiazdámi, *qui ad justiam erudiunt*

rudiunt multos, fulgebunt quasi Stellæ in perpetuas æternitates. A czyſz máło náuką y mądrością ſwoią wyſtáwił Subjektow godny S. Theologii DOKTOR *JUSTINUS*. Ogłaſzáią iedni *Verbum DEI* przez jego inſtrukcyą po Kościelnych Ambonách, po Orátorſkich pulpitách, inśi po Doktorſkich Káthedrách *profunda myſteriorum Dei ſcrutantur arcana*, á to nie czyie inſze *Opus*, tylko mądrości IUSTYNA: á ieżelić Swiętey Theologii DOKTOR *JUSTINUS* mądremi ſenſámi *Dominicanum* illuminuie zá żywotá *orbem* y niewinnością życia kwitnie, toć jego ſłáwá po śmierći w potomnych czáſow pámięci kwitnąć nie uſtánie, *qui erudiunt multos ad juſtitiam, fulgebunt quaſi Stellæ in perpetuas æternitates.*

Pſal: 91. Przy extátycznych z Duchá Pobożnego pochodzących zoſtáiąc ſuſpiryách Pſalmograf Páńſki Dawid, kiedy pobożnych ludzi życie ná trutynę y pilną bierze uwagę, więc nie mogąc ich godności zápomnieć, ná głos ſię odzywa: że ich ſłáwá iáko u BOGA ták u ludzi wświeżym memoryale kwitnąć nie uſtánie, *Plantati in Domo Domini, in atrijs Domus DEI florebunt.* Kiedy ia dziś

ná chwalebne oglądam się ákcye Przewielebnego ś.p. IMCiX. IUSTYNA IAKIELSKIEGO, S. Theologii DOKTORA, tedy słusznie mowić mogę, iż sławá jego y po śmierći nigdy z pámięći wieczney wyniść nie może, kiedy wierne jego iák w Swiętym Zakonie, ták y w Domu Bożym zasługi, w klar o nim mowią; iż był: nie tylko Swiętey swoiey Religii wierny w obserwie Praw Zakonnych Kultor, ále też y Honoru Boskiegoprawdziwy Zelánt. Godne iest jego Imię w nieśmiertelności ingrossowáć się *volumina*, kiedy cokolwiek czynił *JUSTINUS*, *auroCedroq; notandum*. Godzi się *pro Domo ejus vocalem agere Oratorem*, ktory *centum ora totidemq; linguas* zá niezfatygowáne prace iuż to po suggestách Orátorskich, po Ambonách Káznodzieyskich, po Filozoficznych Lycæách, Theologicznych Káthedrách nie dopiero zásłużył. Zárobił sobie dawno, ázeby wrodzone jego Cnoty *intra margines foliorum* zebráne, *publico Soli* wiádome były, nie dla tego: żeby mogły *intra breves coarctari paginas*, ále dla tego *ut discat & recordetur posteritas*, że godny *JUSTINUS* był záwsze *Sapientia & virtute coram DEO &*

homini-

hominibus proficiens. Jáſny jego mądrości dowod wydáie go, że był *profundum Scientiarum mare,* kiedy nic tákowego pod Szkolnym Febem nie było nie dościgłego y głębokiego, czegoby był ſubtelną rozumu ſwoiego nie dociekł y nie ſpenetrował induſtryą. Pałał światłem mądrości Auguſtynow, mieli w nim ſwoię mágnificencyą w głębokich ſenſách wyſocy Hieronimowie, gorę trzymáli przy elewácyi rozumu Jego wielcy Grzegorzowie, Akwinátyczni Tomáſzowie *abyſſum Scientiarum* w nim uznawáli; ſłowem: *collecta tenebat JUSTINUS, quæ diviſim alios efficiunt beatos.* Słyſzeć było *hanc argumentosā Apem, in publicis Diſputantium actibus mella eruditionis ab ore fundentem:* ſłuſznie mogł mu káżdy przyznáć; że *Hyblea ſuâ ſvadâ* miodopłynnych náśládował Bernárdow, w ktorego dyſkurśie káżdy *vocis accentus, gravis erat;* káżdy argument *firmum veritatis fundamentum.* Było śię czego z wyſokiey mądrości JUSTYNA káżdemu náuczyć, bo cokolwiek mowił, káżde Jego ſłowo było *ad omnium eruditionem & profectum.* Nie było żadney ták záwiłey trudności, ktoreyby był iák drugi Mácedo *mentis ſuæ non reſolviſſet acumine,*

mine, y co inſzym do uſacilitowánia zdawáło ſię trudno, iemu zwſzelką było záwſze łatwością. Uznáłá Przeświętna *Sacerrimi Prædicatorum Ordinis* Prowincya JUSTYNA Głowę *eſſe aurum optimum*, więc go áktuálnym nayprzod w Przemyſkim Konwenćie Filozofii, potym *in Studio Generali Cracovienſi* S. Theologii obiera Profeſſorem, *tandem* Bákálarzem, nie długo Mágiſtrem *Studentium*; ktory przez lat kilkánaście ták ſzczerze *in erudiendis ſuis* pracował *Diſcipulis*, że ſobie zá ták wielkie prace y podięte fatygi, *ex circulis Diſputantium in Sacra Theologia* uwił *immortalitatis Coronam*. Jeſt pámiętna, y nigdy nie zápomni godnego S. Theologii DOKTORA prac *Alma Mater Univerſitas* ktoremi *in publico Academici Senatus* dał ſię nie raz ſłyſzeć *Congreſſu*, ktorego mądrość y prace záwſe *in memoria* kwitnąć y ſłynąć nie uſtáną. A tu ſłyſząc o ták wyſokiey mądrości, tudźież y chwalebnych ákcyách godnego Mężá ś. p. IMCi X. JVSTYNA JAKIELSKIEGO, Swiętey Theologii DOKTORA, ktoż nie przyzna, iż ſławá iego w potomne będzie kwitnąć czáſy, kiedy ſáme prace, kiedy niewinność życia, kiedy wy-

ſoka

ſoka mądrość nie tylko *in Orbe DOMINICI*, ále też *in Eccleſia DEI* czynią go w pámięci wſzyſtkich nieśmiertelnym. *Plantati in Domo Domini, in atriis Domus DEI florebunt.*

Pſalmo 3tio. Pięknie o kimśi dyſkurs prowadzi litera Pańſka. *In memoria æterna erit Juſtus, & ab auditione mala non timebit.* W pamięći będzie panował Mąż ſprawiedliwy, y nigdy źle o nim słychać nie będźie, ani na złe słowo u nikogo nie zarobi, *ab auditione mala non timebit.* A ktoż bardziey ſobie mogł záſłużyć ná dobre w pámięći potomnych czáſow Imię? ieżeli nie ś.p. IMćX. *JUSTINUS* Swiętey Theologii DOKTOR, ktory ná iákichkolwiek tylko był publicznych funkcyách, záwſze *glorioſa* dla śiebie *perennaturæ famæ* zoſtáwił *veſtigia.* Kwitnie y kwitnąć będzie *JUSTINUS* w pàmięci *Urbis & Orbis Capitis Romæ*; ktorego mądrość y biegła w expedycyách cáłey Prowincyi *activitas*, ták go *Primis* w Rzymie zálećiłá *Capitibus*, że iego *merita Infulatis* chćieli koronowáć *honoribûs.* Iákoż zápewne ten honor *Emeritum JUSTINI cinxiſſet verticem*, gdyby był dla głębokiey ſwoiey modeſtyi od niego nie unikał ktory záwſze wolał *mereri honores quam habere.*

bere.

bere. Głośi czułość y pilne we wszystkim stáránie, godnego niegdyś *PRZEORA* swego Borecki Konwent; ktory nie tylko włásnym sumptem ná nogi postáwił, ále też iuż w ruinę idący Kościoł, *à fundamentis* wywiodłszy, do zupełney przyprowádził perfekcyi, wszák ták o nim głoszą *Acta Provincialia Thoronensia, in Anno Domini* 1740. *conscripta*, ktore to dáią mu *Elogia*: *Admodùm Reverendus Pater Magister JUSTINUS JAKIELSKI, collabentem Ecclesiam Borecensem ad pristinum reduxit statum, multaq; alia sua activitate Conventui bona subministravit*. Wydáie się Jego rozumu wspániáłość y rostropność *in rebus gerendis*: kiedy przed łat kilką, *unanimi totius Provinciæ votô* obrány będąc *dignissimus Sacerrimi Ordinis Prædicatorum PROVINCIALIS*, ták mądrze ná tym sobie postępował Urzędźie, y cáłą dobrze rządźił Prowincyą, że sobie wszystkich serca *in triumphum, ac perpetuum duxit amorem*. Miał záwsze pilną ánimádwersyą iáko drugi *Argus* ná dobro publiczne, był *ad sustentandam negotiorum molem* cáłey Prowincyi nie zfatygowány *Atlas*, ktory *bonum* Jey záwsze *bajulo humero* dźwigáć nie przestáwał. *Pro Domo Provinciæ, pro integritate Privilegio-*

rum

orum ardentissimus był Zelátor *JUSTINUS*, zá prawdę y w ogień skoczyć gotow, ktory *svavi suô eloquiô corda Principum ligabat, captivasq́; mentes in triumphum ducebat.* Widział *hanc* w nim *animi dexteritatem Orbis* niegdyś *Romulei decus, Senatus Poloni fulcrum, Eminentissimus olim Illustrissimus & Reverendissimus Dominus JOANNES ALEXANDER à Lipe LIPSKI, Divina Miseratione S.R.E. Presbyter CARDINALIS, EPISCOPUS Cracoviensis, DUX Severiæ, Universitatis Crac: CANCELLARIUS Faventissimus*, y to mu dał *Elogium* że *JUSTINUS* iest to *Sapientiæ Oraculum, Pietatis exemplar & omnium virtutum Ilias.* Iákoż y dobrze: bo też *JUSTINUS* o nic się bárdziey nie stárał, tylko, ázeby był *DEO charus, Provinciæ sapienti consiliô utilis, omnibus proficuus, & nemini molestus.* Z mądrych jego rad Przeświętna *Prædicatorum* Prowincya zdrowie, z wysokich sensow obronę, z czułości cáłość, z ákcyi heroicznych mocne záwsze miáłá *fortalitium.* Iest y będzie żywym świádkiem chwalebnych JUSTINA czynow Konwent Krákowski, w ktorym pięć rázy będąc *concordibûs omnium votîs* obránym PRZEOREM, ták *pro bono & commodo* jego

F *multum*

multum tulit, ſudavit, & alſit, quantum ad gloriæ ejus incrementum ſatis foret. Cála *moles negotiorum* ná Jego záwſze polegáłá głowie, ktore ták mężnie y chwalebnie wykonywał przez śiebie, że będą miáły o nim przyſzłe co mowić czáſy: iż *JUSTINUS*, był Mąż ták mądry, ták roſtropny, ták dla káżdego przychylny y z otwártym ſercem, *qualem vix ſæcula dabunt.* Między temi y inſzemi wiela, bo niezliczonemi ktorych tu nie wymieniam cnot iego kwálitetámi, tá nayoſobliwiey w nim prym bráłá cnotá, że bárdzo ukochał ozdobę tego tu Domu Bożego, ktory to bogátemi ápparatámi, to rożnemi zdobił zázycia árgenteryami. Kwitnąć będźie IVSTYNA chwáłá ná wieczne czáſy przy Grobie HYACYNTHOWYM, *in memoria æterna erit Juſtus*, ktory nie tylko *tumbam* iego ſrebrnemi ádornował bláchámi, y *de novo* wyzłacániem y rożnemi cáłą Káplicę IACKA Swiętego przyozdobił pikturámi, ále też áby ná potomne wieki nigdy nie uſtawáłá Chwałá Wielkiego Cudámi Korony Polſkiey Pátroná, tedy nową ná to y wieczyſtą przez znáczną ſummę ná Dobrách Mſtowie zápiſáną uczynił fundácyą. Prawdá to, że lat piętna-

ścię

ście był tu tego Przeświętnego Krákowſkiego Konwentu PRZEOREM ś. p. IMC X. IVSTYN IAKIELSKI, S. Theologii DOKTOR, ále te wſzyſtkie látá iego Przełożeńſtwá, látámi trzebá názwáć Przybyſzowemi, bo co rok iáka álbo ná chwałę BOGU álbo cáłemu Konwentowi zá ſtârániem iego przybywáłá áppárencya, y znáczna repáracya. Niechay inśi cyrkulácye lát ſwoich ráchuią *per aureum numerum*, ś. p. Przewielebnego IMCi X. JUSTYNA JAKIELSKIEGO, mieyſcá tego niegdyś PRZEORA, látá liczyć potrzebá, przez złote nâ Dom Boży lárgicye, ták ſtáteczne: że miałby był u ſiebie ten Rok zá ſtrácony; ktoregoby do Inwentarzá Kościelnego, lub *boni Communitatis* zwykłą liberalią nowey nie uprowidował y nie uczynił ozdoby. Nie ſobie, ále dobru zrodzony Zakonu Swiętego, co kolwiek krwáwą ſwoią przyſpoſobił pracą, wſzyſtko to ná chwałę BOGU, ná ubogich ſierot wſpomożenie, na potrzeby obracał Konwentu. Piſze *Plutarchus*: że *Bruxillus* Filozof w Rzymie u Kámillá mieſzkáiący, kiedy ſto trzynaście lat przeżył, z ktorych ſześćdzieśiąt ſześć w Rzymie żyiąc przetrwał,

 gdy

gdy miał umieráć, Przyiacioł bliſkością śmierći ſwoiey záſmuconych, tym cieſzył: *Non decet vos Romani mea morte contriſtari, ego enim vel inde lætus morior, cum recordor ſexaginta ſex annis quibûs Romæ operam egi, ſemper didiciſſe, ut prodeſſem Patriæ.* Nie ſmućcie ſię Rzymiánie przez bliſko ná mnie náſtępuiącą śmierć, ia ztąd weſoło umieram, żem látá moie záwſze Oyczyznie ná uſługi dedykował *recordor me didiciſſe ut prodeſſem Patriæ.* Gdyby przyſzło ledwo nie krwáwe prace około dobrá publicznego *Sacerrimæ Dominicanæ Religionis* ráchowáć Wielkiego Theologá JUSTYNA, ſłuſznie by mogł ſam o ſobie do wſzyſtkich mowić: *Lætus morior, cum recordor quadraginta duobûs annis quibûs in Religione Sacra operam egi, ſemper me didiciſſe, ut prodeſſem bono communi.* Jákoſz ták ieſt á nie ináczey: bo cokolwiek przez życie ſwoie czynił, cokolwiek mowił, cokolwiek zámyślał, cáła jego byłá ledwo nie co momentálna intencya, áby dobro Zakonu Swiętego utrzymowáć, áby wſzyſtkim we wſzyſtkim ſzczyrze y wiernie ſłużyć: *ut prodeſſet bono communi.* Miáłá z niego Swięta Religia podporę y obronę, Konwent

Krá-

went Krákowſki zaſzczyt y ozdobę, ubo-
ſtwo Oycá ſwego y Dobrodzieiá. Zá wiel-
kie ſobie poczytał ſzczęście káżdemu we
wſzyſtkim dopomagáć, żadnego z Tytułem
nie opuśił dniá, ktoregoby dobroczynnego
ſwego nie wyświadczył reſpektu. W cáłym
życiu ná wieczność pámiętny, iáko práco-
wita pſzczołká, zbáwienną Duſzom ludzkim
gromádził robotę; tám ſobie naywiękſzą zá-
kładáiąc nadgrodę, gdźie nieſkończone ży-
cie prowádźić potrzebá. Nie mowże teraz
żaden, áby *JUSTINUS* po śmierci ſwoiey
nie miał bydź *in memoria ſæculorum*, kiedy
ſobie przez chwalebny żyćia ſwego áktorat
ná to zârobił, áby ſławá iego nigdy kwitnąć
nie uſtáłá, *in memoria æterna erit Juſtus, & ab
auditione mala non timebit.*

Ezechielis Cap: 37. Chcąc Przedwieczna
Mądrość BOG Wſzechmogący cáłemu po-
kazáć świátu, że w niewinności ſercá żyią-
cych ludźi w pámięci wieczney konſerwuie
po śmierci, ſprowadza Ezechiela Proroká
ná mieyſce umárłych kośćiámi nápełnione,
y pytá go śię uſilnie, temi słowy: *Fili hominis
putaſné vivunt oſſa iſta*? Co rozumieſz Synu
moy ieżeli też żyć mogą te kośći po śmier-

 ci?

ći? kiedy się do wiádomośći referuie Boſkiey Ezechiel *Domine DEUS tu nôſti*; aż mu w tym záraz czáſu punkćie rozkázuie mowić do ſtrupiáłych kośći, y ledwo co do nich słowo przerzekł, záraz rzecz wielkiey godna admirácyi, iż się poczęły do kupy ſchodzić, iedne z drugiemi kliić y niezliczona z nich ludźi powſtáłá zgráiá. *Et ingreſſus eſt in ea ſpiritus, & vixerunt.* Kiedy się potym dziwuie Prorok y zmiárkowáć niemoże coby to byli zá ludzie, aż mu BOG Wſzechmogący wyiawia, że to ieſt mnoſtwo y zebránie ludzi według tenoru cnot y ſpráwiedliwośći ſobie zá zycia poſtępuiących, ktorzy żyiąc w pobożnośći ducha niewinnemi pokázywáli się, ktorzy się dobrze káżdemu zá żywotá záſługiwáli y w świątobliwych ćwiczyli się obyczáiach. *Oſſa hæc univerſa Domus Iſrael eſt.* Ták to ták godne Audytorium: konſerwuie BOG w niewygáſłey nigdy pámięći tych, ktorzy żyli według Bogá, przyczynią im wieczney chwały y słáwy, ktorzy się pomnażáli w świątobliwe ákcye, nie umieráią, ále żyią w potomne czáſy, ieżeli zá żyćia ſwoiego nie inſzym tylko ſamey cnoty duchem żyli. *DEUS miſericors immortali gloria beat Iuſtos nomenq; illorũ in*

æter-

æterna fovet memoria uczonego ſentyment Berchoryuſzá. Y toż dźiś potyka ſzczęście z Boſkiey dyſpozycyi ś. p. Przewielebnego Jegomości Xiędzá IUSTYNA JAKIELSKIEGO, Swiętey Theologii DOKTORA, ktory lubo w ćiemnych ukrywa ſię śmiertelnośći umbrách, ſame iednák cnot iego y wſzelkiey doſkonáłości ſplendory, zápaláią mu *meridiem gloriæ æternæ* ták : że iáko iáśniał *in Orbe Dominici* nie wygáſtym chwalebnych obyczáiow ogniem, ták też po śmierći ſławá Jego y Imię godne iáśnieć będzie *in perpetuas æternitates*. *Lux perpetua lucebit Sanctis & æternitas temporum* mowi uczony *Diez.* Wykonał prawdá ordynáns wyrokow Boſkich *JUSTINUS* według owego *Statutum eſt homini ſemel mori*, wypłácił ſobą dług śmiertelności iáko człowiek bo *cui contigit naſci, reſtat mori*, ktorego lubo śmierć, z poſtumentu życia zwaliłá y w głębokim lokowáłá grobſztynie, niewinność iednák iego żyćia y cnotliwe ákcye ktoremi w Przeświętnym Káznodźieyſkim ſłynął Zakonie, y po śmierci w zupełney bez naymnieyſzego náruſzenia zoſtawuią go ſławie. *Juſtorum memoria in æternum durabit* świadczy u-

czony *Escobar.* Nie mowmy tedy żeby nie żył po śmierći godny Theolog, bo ná dokument prawdy moiey, náchylmy tylko uchâ nád grobowy iego mármur, przysłuchaymy się, co z pod sepulchrálney mowi do nas umbryi, oto to: *Nolite timere ego sum vivus & fui mortuus & ecce sum vivens Apocalip:* 16. Nie boyćie się o mnie serdeczni Przyiaćiele, nie trworzćie się smiercią moią kocháni Brácia y Pokrewni moi, umárłem to prawdá, postáremusz znowu ożyłem, nic nádemną śmierci nie dokazáłâ nátárczywość. *Non totus morior, multaq; pars mei vitavit Libitinam.* Co że ták iest áffiduie mnie w tym uczony *Awencynná*, kiedy mowi: *Qui moriendo famam pro vita substituit, esse desinit, vivit tamen in memoria saeculorum*, iákoby chćiał mowić: sława, mądrość, imię dobre, iest to substytutem życia y kto te zostáwuie sukcessorámi po sobie, lubo ná świećie żyć między ludźmi przestáie, kwitnie iednák w pámięći potomnych czásow. *vivit in memoria saeculorum.* Y tać sławá wokálnym czyni godnego JUSTYNA, ktory iák w życiu swoim był niewinnością życia, chwalebnemi sławnym ákcyámi *in Orbe Dominici*,

ták

ták y po śmierci w pámięci potomnych czâ ſow trwáć będzie nieuſtánnie, *Perennaturæ nomina porrigunt memoriæ, qui bene in vita egerunt*: mowi *Lipſius*. A czyſz nie godna ieſt wiecznego memoryału oſtátnia iego godźiná? dosyć luſtru ták z świątobliwych czynow, iák z mądrośći ſwoiey wydáwał przez cáły dukt życia ſwego *JUSTINUS*, ále przy konkluzyi życia, kiedy ſię z tym miał rozſtawáć świátem, dáleko więcey; nie kazał przed ſobą Przyiaćielom ſwoim przyſzłey táić śmierći, miał ią w ſercu, miał w pámięći, bo kiedy zmiárkował po uſtáiących śiłách, że iuż czás nádchodźi pod nieuchybny fâtow páść dekret, ſkoro poſtrzegł że znocy życia tego, *Nox eſt vita noſtra quam diu vivimus* mowi Grzegorz S. zábiera ſię ku dniowi wiecznośći, *in diem æternitatis*. Oto cáłym ſtárał ſię ſercem áby tám iako nayozdobniey ſtánął, więc áby naymnieyſzey ſkázy ná duſzy nie zoſtáło, rezygnuiąc ſię ná woli Boſkiey dyſpozycyą przez kilká dni powtarzáiąc Sákrámentálną ſpowiedź, opâtrzywſzy ſię ná drogę Swiętym Wiatykiem, Oley Swięty ná ſiebie przyiąwſzy ledwo te ſłowâ z áffektem ſerdecznym mowić záczął:

H Przez

Przez twoie náder gorzkie ſkonánie o JEZU moy dobrotliwy! zmiłuy ſię nádemną, przy oſtátnim zgonie życia moiego; ták záraz ſerdecznie weſtchnąwſzy, oczy ná ukrzyżowánego JEZUSA Bogu w ręce Duchá ſwego oddał. O godna nieśmiertelney pámięci JUSTYNA heroiczna ákcyá! o náder ſzczęśliwy czáſu punkcie! *à quo pendet æternitas*, ktory iáko był z Bogiem y w Bogu żył cáły, ták w Bogu ſzczęśliwie záſypia. Obaczmyż Páńſtwo moie teraz ſławę y godność godnego Theologá, że iáko było życie Jego chwalebne, ták y koniec chwalebny, *qualis vita, finis ita.* A ieżeli zá żywotá *in Orbe Dominici* iaśniał mądrością y cnot ſplendorámi, iákośmy iuż o nim wyżey ſłyſzeli, nádźieią w Bogu że y po śmierći teraz iáśnieie, y iáśnieć nie uſtánie *in Splendoribus Sanctorum*; ktoremu że iuż w Niebię ſą wſzyſcy rádźi, łátwo poznáć, kiedy źiemi oſtátnią oddáie wáletę. A nayprzod żegna Ciebie *Reverendiſſime Sacerrimi Ordinis Prædicatorum Generalis*, wierny niegdyś honoru Twoiego Kultor *JUSTINUS*, upada w ſłábych śiłách wſzyſtek w ſerce Twoie, ktorego zá żywotá żywą

karmił

karmił ſię łáſką y protekcyą; y *ex emortuo cinere fontem vitæ reſolvit in refluxum gratiarum*, tegoć záświadczone ſobie od Ciebie życząc fawory, ábyś w niezámierzone żyiąc láta, kwitnął záwſze *Sacerrimæ Religioni, in decus & præſidium*. Obráca oczy y ná Ciebie, luboć mgłą śmiertelną záćmione Nayprzewielebnieyſzy Méi X. *Sacerrimæ Dominicanæ Religionis* godny Prowincyale, dźiękuieć zá ſzczery y w niczym nigdy nie odmienny w żyćiu ſwoim áffekt, á o to prośi, áby iák zá żywotá byłeś z nim *unum cor & una anima*, ták y teraz przy rozdźieleniu ſię Duchá iego od ćiáłá w nierozdźielney konſerwowałeś go pámięći. Ogląda ſię y ná Ciebie twoy niegdyś godny Exprowincyał Przeświętna Dominiká Swiętego Prowincyo, dźiękuie wſzyſtkim godnym Doktorom, Mágiſtrom, Profeſſorom, Predykatorom, *pro omni benevolentia & affabilitate*, ktorego lubo iák niewinnego kiedyś Jozefa *devoravit mortis fera peſſima*, Was iednák áby tá śmiertelna minęłá koley, ſerdecznie życzy: *Creſcite in luce honorum, donec totum repleatis Orbem*. Przy tey wálećie żegna y was tuteyſze Przeświętne-

 go

go Konwentu Krákowſkiego Zgromádzenie kocháiący niegdyś wáſz Oyćiec y godny Przeor, dźiękuie wam Kaſtorom Polux zá znáczny w oſtátnich uſługách áż do śmierci dotrzymány áffekt, y oraz życzy: ábyśćie *ſub Nomine Raphaelis digniſſimi moderni electi Prioris Angelicam* prowádząc *vitam* fatálnego nigdy dla ſiebie nie uznawáli terminu. Tobie zás Przewielebny w Chryſtuśie Mći Xięże RAFALE CHYBINSKI, S. Theologii DOKTORZE, teráźnieyſzy świeżo obrány PRZEORZE, *Novum ſuſceptum Magiſtratum* winſzuie, y rázem życząc ći *dies longævos cum fortunatiſſimis ſucceſſibus* upraſza, ábyś tego ktoregoś *ſtante vita* miáł záwſze *in mente vivorum*, mieyże go teraz *in memento ad Altare DEI mortuorum.* Wyćiąga y do ćiebie rękę z pod grobowego kámieniá z uprzeymą Bráterſkiego ſercá inklinácyą, Nayprzewielebnieyſzy MCi Xięże JANIE KANTY JAKIELSKI, OPACIE Trocki, *Congregationis Polono-Benedictinæ* Profeſśie, Rodzony Jego Brácie, wpraſza ſię zmárły, w żywą pámięć twoię Brát, y ktoregoś zá żyćia ſercem cáłym kochał, ták y teraz *lugere Fratrem deſinas, & meminiſſe perſeveres.*

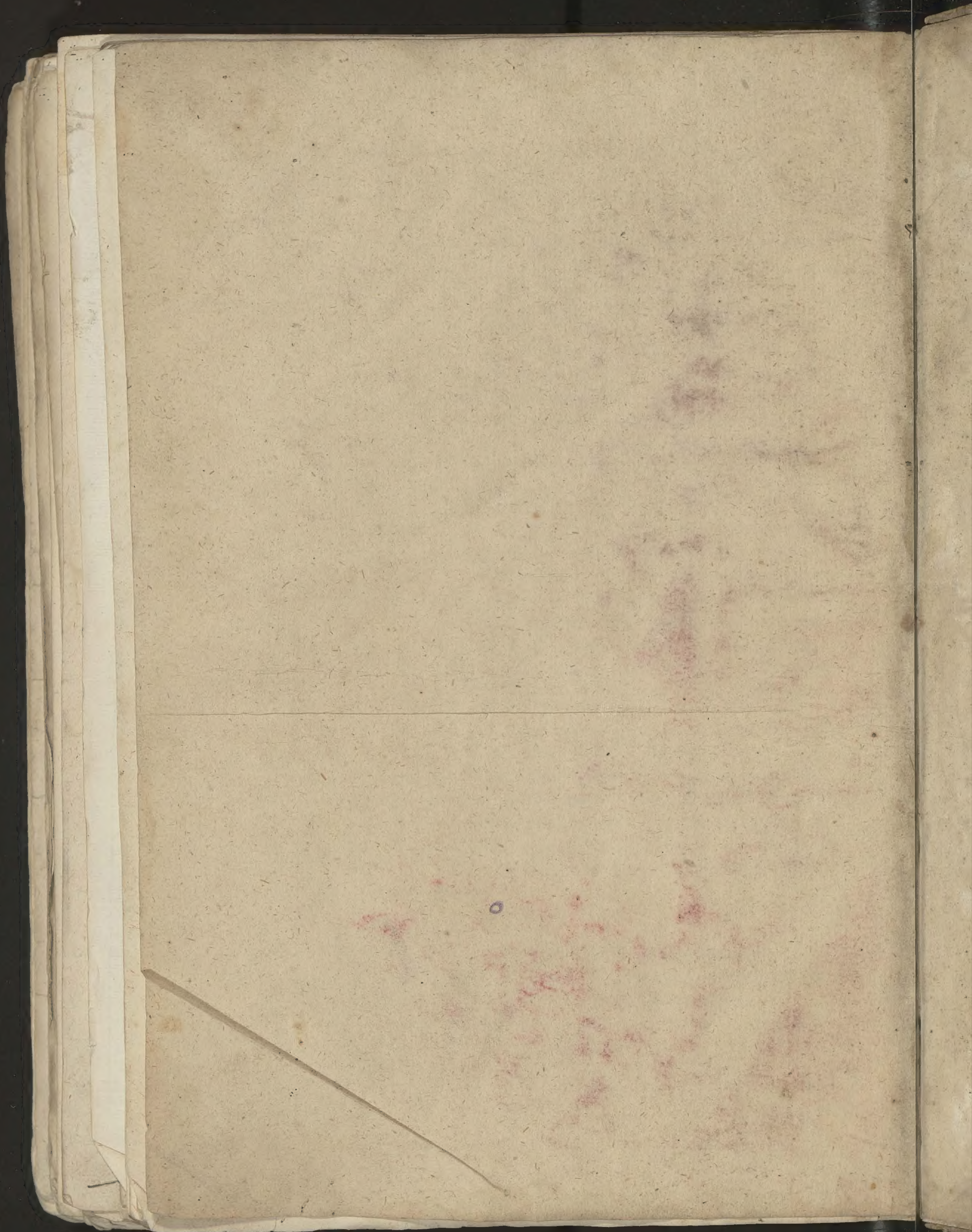
Zegna

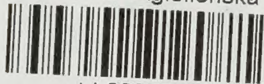
Zegna y Was w Swiętym Zakonie DOMINIKA Swiętego zostáiące Siostry Brát wász Rodzony *JUSTINUS*, á nayprzod Ciebie Przewielebna MCia Pánno ALEXANDRO JAKIELSKA, Konwentu Zakonu Trzećiego DOMINIKA Swiętego MATKO, tákże y Was MCia Pánno IUSTYNO, MCia Pánno KOLUMBO BOGU Poślubione Dusze, dźiękuie Wam zá wrodzony do śiebie áffekt, iuż się Wam więcey opłákiwáć nie każe, ále Was oto obliguie, ábyśćie przy codźiennych Wászych Modlitwách podczás strászney Ofiáry ná iego záwsze Duszę pámiętáły. Zegna y Was wszystkich niegdyś Swiętey Centuryi PRZEOR nabożni Centuryánći, y Centuryántki, dźiękuie wam zá ostátnią usługę przez dźiśieysze Solenne Exekwie; będźie pámiętnym tey wászey ku sobie życzliwośći, kiedy wam *à Regalibus Cæli sedibus* Słońce Spráwiedliwośći przychylne ná źiemi uczyńi. Ná ostátek godny *Ordinis Prædicatorum Prædicator* przy swoich funebrálnych Exekwiách peroruie do was *Orationem Valedictoriam* serdeczni Przyiaćiele, oddáie się

wásze-

wáſzemu ſercu y pámięći, ábyśćie máiąc w świeżym záwſze godnego JUSTYNA memoryale, z tym codźiennie do BOGA zá niego odzywáli ſię áffektem: *Pie JESU Domine, da JUSTINO requiem in ſæcula AMEN.*

Biblioteka Jagiellońska
stdr0025787